

РЕШЕНИЕ

№ 487

гр. София, 30.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 17.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4850** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.,вр.203 и сл.АПК, вр с чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на П. П. Б. от [населено място] срещу Столична дирекция на вътрешните работи за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 3000 лева вследствие отмяна на Заповед за задържане на лице, рег. № 227-зз-4802/14.11.2019 година на Полицейски орган при 03 РУ при СДВР настъпили на 15.10.2016 година за периода от 14.11.2019 година до 16.07.2021 година.

В исковата молба се твърди, че ищецът вследствие на издадената Заповед за задържане на лице, която е отменена е изпитвала страх, срам, уплаха, унижение психически тормоз, които са продължили доста дълъг период от време. Иска се ответникът да бъде осъден да заплати посочените суми и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание ищецът- П. П. Б. редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК, се явява лично и поддържа исковата молба на заявените основания. Наред с това, исковата и молба се поддържа от адвокат В., редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно основателността на иска развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по иска - СДВР редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт А. редовно упълномощена, която оспорва исковата

молба по основание и по размер и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съображения относно неоснователността и недоказаността на иска за обезщетение развива и в представените по делото писмени бележки.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от прокурор К., която намира исковата претенция за недоказана в този размер и за липса на предпоставките за ангажиране отговорността на ответника по иска.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед за задържане на лице рег.№227-зз-4802/14.11.2019 година на Полицейски орган при 03 РУ при СДВР ищецът П. П. Б. е задържана за срок от 24 часа в помещение за временно задържане в 03 РУ при СДВР, като е задържана на дата 14.11.2019 година в 13,35 часа и освободена на дата 15.11.2019 година в 13,25 часа.

С Решение от 17.02.2021 година, постановено по н.а.х. дело № 20181/2019 година по описа на СРС е отхвърлена жалбата на П. П. Б. срещу Заповедта за задържане.

С Решение № 4769/16.07.2021 година, постановено по адм. дело № 4361/2021 година по описа на АССГ е отменено Решение от 17.02.2021 година, постановено по н.а.х.дело № 20181/2019 година по описа на СРС и вместо него е постановено друго, с което е отменена Заповедта за задържане от 14.11.2019 година.

Решението е влязло в сила на дата 16.07.2021 година.

От показанията на свидетеля С. В. С.- приятел на ищеца се установява как е разбрал за задържането и , какво се е случило в дълъг период от време след задържането и освобождаването на ищеца, в какво емоционално състояние е била тя.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд , подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява частично доказана и основателна. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора,исковете по ал.1 се разглеждат по реда,установен в [Административно процесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#) -искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от които незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите.

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на искове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат

разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване на незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#)-незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представявано от органа,от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия. Но отговорността на държаната не е безусловна. За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки-незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред ,вреда от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Съгласно [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г.](#) на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че "Нормата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) не прави разграничение от какъв незаконосъобразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт. Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконосъобразния административен акт. Корелативно от този момент

възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), вр. [чл. 7 от КРБ](#) не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /[чл. 4, ал. 1 от КРБ](#) не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е необходимо предварително обявяване на нищожността“.

В настоящия случай на първо място, искът е насочен срещу надлежен ответник-СДВР, който е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Това е така, защото на първо място, длъжностното лице, издало Заповедта за задържане на лице е Полицейски орган-полицай при 03 РУ при СДВР, но самият полицейски служител, не е юридическо лице, а административен орган. На второ място, съгласно сега действащия ЗМВР- чл.37-Главните дирекции, областните дирекции, дирекция "Миграция", дирекция "Международни проекти", дирекция "Управление на собствеността и социални дейности", дирекция "Специална куриерска служба", А. на МВР и Медицинският институт са юридически лица/ при съобразяване с обстоятелството ,че СДВР има статут на областна дирекция на МВР. В подкрепа на това е и чл.9,ал.2 от Правилника за устройството и дейността на МВР- сочеща, че областната дирекция на МВР в С.-град се нарича Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Наред с това, чл.42,ал.1 от ЗМВР визира, че областните дирекции на МВР се създават на териториален принцип, като районите им на действие се определят с акт на Министерския съвет по предложение на министъра на вътрешните работи. Областните дирекции са основни структури на МВР за осъществяване на дейностите по [чл. 6, ал. 1, т. 1 - 3, 6 – 9](#). В областните дирекции на МВР може да се създават отдели, сектори, районни управления (РУ), участъци и други звена от по-нисък ранг в зависимост от задачите и дейността им, районните управления в областните дирекции на МВР се създават със заповед на министъра на вътрешните работи. На следващо място, пасивно легитимирани по тези иски са съответните държавни органи - юридически

лица, а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност, тъй като по исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции. Към момента на издаване на Заповедта за задържане на ищеца, отново тогава действащият ЗМВР също не е предвиждал качеството на юридическо лице на съответния полицейски служител, а отново СДВР е била юридическо лице/ аргумент от разпоредбата на чл. 14, ал. 2 от ЗМВР-Областните дирекции на МВР са юридически лица/ при съобразяване с обстоятелството, че СДВР има статут на областна дирекция на МВР и в този смисъл няма промяна в юридическото лице, което следва да бъде пасивно легитимирано като ответник по иска.

Събраните по делото доказателства сочат, че ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие отмяната на Заповед за задържане на лице рег. № 227-зз-4802/14.11.2019 година на Полицейски орган при 03 РУ при СДВР, която Заповед е отменена с влязло в сила Решение по адм. дело № 4361/2021 година по описа на АССГ/ като спор относно факта на влизане в сила на съдебното решение няма, а и изрично не само в Отговора, но и в Становището ответникът по иска признава наличието на отменен незаконосъобразен акт и то с влязло в сила съдебно решение, но неимуществените вреди, които е понесъл ищецът са възникнали от датата на издаване на Заповедта за задържане. Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции-административни и правозащитни от органите на държавата, общините и съдебната власт. Спазването на законността и защитата на правопорядъка, като израз на принципа на върховенството на закона, е задължение на всички длъжностни лица и органи на публичната власт. Задълженията, които законите възлагат на административните органи в тази насока са свързани, освен с издаване на индивидуални, общи и нормативни административни актове чрез упражняване на правоприлагаща и нормотворческа дейност и с налагане на административни наказания.

В настоящия случай, от приложените от страна на ищеца писмени доказателства- е видно, че е налице първата предпоставка-налице отменен незаконосъобразен административен акт-Заповед за задържане на лице, рег. № 227-зз-4802/14.11.2019 година на Полицейски орган при 03 РУ при СДВР е отменена с Решение на АССГ на дата 16.07.2021 година, като спор относно тези факти между страните няма. Наред с това, от събраните доказателства- най-вече гласни –показанията на свидетеля С. – приятел на ищеца се установи, че е разбрал за задържането на ищеца от самата нея на следващия ден, когато вече е била освободена, затворила се е в себе си, изпитвала е страх да излиза сама да разхожда кучето си и затова се е наложило той в продължение на 3-4 месеца, заедно със съпругата му да ходят с нея за да разхожда кучето, била е много стресирана и уплашена, като именно това я е мотивирало да запише да учи Право, за да може да се бори с несправедливостта.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че при задържането ищецът е претърпял вреди, които се изразяват в стрес, неприятни преживявания, а задържането му се е отразило и на възможността да излиза спокойно.

Доказа се, че вредите са пряка и непосредствена последица от отмяната на незаконосъобразен административен акт, издаден от орган, осъществяващ административна дейност.“ Легална дефиниция на тези понятия пряка и непосредствена последица от увреждането, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия.

Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". е налице причинна връзка по [чл. 4 от ЗОДОВ](#). Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. В конкретния случай, вредите, които се претендират са пряка и непосредствена последица от отмяна на Заповедта за задържане. Всичко това сочи, че ако не бе издадена Заповедта за задържане, ищецът не би претърпял неимуществени вреди. Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстройкаване, пристрояване, подстройкаване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. И. на обезщетението от неправомерно увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение

Налице са и останалите, визирани в чл.4 от ЗОДОВ предпоставки за присъждане на обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди, вследствие на

задържането и настъпилите от отмяна на незаконосъобразната Заповед за задържане вреди, като на ищеца се дължи обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди- болки и страдания, неудобства, срам, страх. Доказа се и причинната връзка между неимуществените вреди и отменения административен акт. Следва да бъде отбелязано още, че неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяваща се в претърпяване на болки/ като болката е краткотрайно преживяване на неприятно усещане, предизвикано от външно въздействие/, и страдания/ а страданието е продължаваща болка/.

Доказа се и причинната връзка между неимуществените вреди и отменения административен акт- вследствие на задържането, извършено със Заповедта за задържане, ищецът е започнал да изпитва страх, срамувал се е от близки и роднини, престанал е да излиза, затворил се в себе си и това е продължило от датата на задържането му 14.11.2021 година около три- четири месеца след задържането/ според показанията на свидетеля С.. Предвид обстоятелството, че в [ЗОДОВ](#) липсва разпоредба как се определя обезщетението за неимуществени вреди, то следва да намери приложение разпоредбата на чл.52 от ЗЗД/ в който е залегнал основен принцип на правото/, според която обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Неимуществените вреди са неизмерими с пари и затова следващото се за тях обезщетение, както и кръгът на лицата, които имат право на него, се определят на принципа на справедливостта. Обезщетението за неимуществени вреди, предвидено в [чл. 52 ЗЗД](#), възмездява главно страданията или загубата на морална опора и подкрепа, понесени от увредения вследствие на увреждането.

Задължителни указания по приложението на [чл. 52 ЗЗД](#), се съдържат в т. II на ППВС № 4/1968 г. Съгласно това разрешение, понятието "справедливост" по вложения от законодателя смисъл в сочената норма, не е абстрактно, а е всякога обусловено от редица конкретни и обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид при определяне размера на обезщетението. При телесни увреждания, такива обективни обстоятелства би могло да са свързани с начина на извършване, характера на увреждането, произтичащите от нето физически и психологически последици, като при причиняване на смърт, съгласно цитираното ППВС от значение са и възрастта на увредения, общественото му положение, отношенията между пострадалия и близките му, които търсят обезщетение за неимуществени вреди, както и редица други обстоятелства, които съдът е длъжен да обсъди и въз основа на оценката им да определи конкретния размер на обезщетение по справедливост.

Следва да бъде посочено още, че с Постановление № 4/68 г. Пленумът на ВС изрично е приел, че понятието "справедливост" не е абстрактно понятие и е дал само една от възможните насоки - справедливостта да се преценява въз основа на конкретно обективно съществуващи обстоятелства. Последните обаче не съставляват съдържание на понятието справедливост, а елементи на възмездяване, които при това следва да бъдат възмездени, именно по справедливост, което последно понятие е останало недефинирано, и поради това води до невъзможност да се проследи механизма на определяне на крайния размер на обезщетението за неимуществени вреди.

В конкретния случай, настоящият съдебен състав намира, че обезщетението, което следва да се присъди на ищеца за претърпените от него неимуществени вреди вследствие отмяната на незаконосъобразния административен акт- Заповедта за задържане, следва да бъде в размер на 1000 лева, което е справедливо и ще репарира претърпените от ищеца неимуществени вреди- страх, срам, притеснения от

задържането, както и настъпилото след освобождаването му затваряне в себе си и ограничаване на социалните му контакти, а задържането е продължило почти 24 часа, след което е освободен. Интензитетът и времетраенето на вредите обуславят определяне на сума по-малка от претендираната. Този размер от 1000 лева е достатъчен да репарира ищеца за претърпените вреди от задържането, които са продължили не през целия претендиран период, а от задържането – още три – четири месеца. Искът е основателен и доказан до този размер, а за разликата от 1000 лева до претендирания размер от 3000 лева следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

С оглед изхода на спора и съгласно нормата на чл.10,ал.3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. По силата на алиеня (4) (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) на чл.10 от ЗОДОВ, съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#).

Под разноски в съдебното производство законодателят, с оглед на съдържанието на основната разпоредба - [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), разбира разноски за такси, разноски по производството и възнаграждението на един адвокат. Разноските за такси са за държавните такси, дължими на основание [чл. 4, б. "а" и "о" от Закона за държавните такси \(ЗДТ\)](#) във вр. с [чл. 73, ал. 3 ГПК](#) и [чл. 9а, ал. 2 ЗОДОВ](#) и определени по размер в Тарифа № 1 към Закона за държавните такси, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието и Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс, както и за други дължими такси (например таксата на основание [чл. 9, ал. 2 от Закона за Държавен вестник](#)). Разноските по производството включват разноски, извършени от страната, във връзка с определени процесуални действия - депозит за призоваване на свидетел, възнаграждение за вещо лице, разходи за извършване на оглед. Възнаграждението за един адвокат представлява платеното възнаграждение на ползвания от страната адвокат.

В конкретния случай, оспорваният е представляван от адвокат В. и в представения Договор за правна защита и съдействие е видно, че договореното възнаграждение е в размер на 400 лева, платено в брой при подписване на договора. Възнаграждението за един адвокат съгласно чл.8, ал.1,т.2 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения при интерес от 1000 до 5000 лева/ в редакцията на нормата, действаща при подписване на Договора за правна защита и съдействие -20.09.2022 година е при интерес от 1000 до 5000 лв. - 300 лв. плюс 7 % за горницата над 1000лева е възилза на 440 лева. Предвид обаче , че искът е уважен частично, то в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в размер на 10 лева- заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение съобразно с уважената част от иска в размер на 103.33 лева..

В полза на ответника по иска следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение съобразно с отхвърлената част на иска. ЗОДОВ предвижда възможност за присъждане на разноски по [чл. Чл.10,ал.4](#) при установено осъществяване на процесуално представителство от юрисконсулт в допустимите хипотези. И доколкото законът допуска административният орган да упълномощи

служител с юридическо образование за осъществяване на защитата по делото, то и представляваният правен субект има право на разноски, които изрично са предвидени в специалната норма. Прилагайки разпоредбата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ, съдът присъжда възнаграждение не в полза на юрисконсулта, а в полза на юридическото лице, което е защитавано от него, респективно в чиято структура се намира представляваният по този начин административен орган. След като възнаграждението се дължи не на юрисконсулта, а на бюджета на административния орган, който той представлява, реалното му заплащане е ирелевантно за реализиране на отговорността за разноски за загубилата делото страна по спора. При правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход, докато обратното е важно за всички случаи, в които се репарират разноски за адвокатско възнаграждение - ТР 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Именно с оглед тези специфики на осъществяваното процесуално представителство, приравняването на юрисконсулта на адвоката досежно присъжданото възнаграждение е частично. В този смисъл виж: решение № 10/29.09.2016 г. по конст. дело № 3/2016 г. на Конституционния съд. **Разпоредбата на чл. 37 ЗПП препраща към НЗПП, където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лева/.**

Съдът намира, че в полза на ответника по иска следва да бъде определено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, тъй като делото не представлява правна и фактическа сложност и са проведени две съдебни заседания, на които е взел участие юрисконсулт, активно е участвал при събирането на доказателствата, при което определеният размер на възнаграждение-100 лева е справедлив и съответен на извършеното процесуално представителство по делото-оказаната правна помощ от юрисконсулта. Но тъй като възнаграждение се дължи съобразно с отхвърлената част от иска, то ищецът следва да бъде осъден да заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,67 лева съобразно с отхвърлената част от иска.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК, вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд С.-град

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ ДА ЗАПЛАТИ НА П. П. Б. ГР.С. СУМАТА ОТ 1000 ЛЕВА- ПРЕДСТАВЛЯВАЩА ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА ПРЕТЪРПЕНИ ОТ НЕЯ НЕИМУЩЕСТВЕНИ ВРЕДИ, ВСЛЕДСТВИЕ ОТМЯНА НА ЗАПОВЕД за задържане на лице,рег.№227-33-4802/14.11.2019 година на Полицейски орган при 03 РУ при СДВР настъпили на 14.11.2019 година за периода от 14.11.2019 година до 16.07.2021 година.

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА П. П. Б. ОТ ГР.С. СРЕЩУ СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА ПРЕТЪРЕПНИ НЕИМУЩЕСТВЕНИ ВРЕДИ,ВСЛЕДСТВИЕ ОТМЯНА НА ЗАПОВЕД за задържане на лице, рег.№ 227-зз-4802/14.11.2019 година на Полицейски орган при 03 РУ при СДВР настъпили на 14.11.2019 година за периода от 14.11.2019 година до 16.07.2021 година ЗА РАЗЛИКАТА НАД УВАЖЕНИЯ РАЗМЕР ОТ 1000 ЛЕВА ДО ПРЕДЯВЕНИЯ РАЗМЕР ОТ 3000 ЛЕВА.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ ДА ЗАПЛАТИ НА П. П. Б. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 10 ЛЕВА- ВНЕСЕНА ДЪРЖАВНА ТАКСА И АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ СЪОБРАЗНО С УВАЖЕНАТА ЧАСТ ОТ ИСКА В РАЗМЕР НА 103,33 ЛЕВА.

ОСЪЖДА П. П. Б. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА СДВР СУМАТА ОТ 66,67 ЛЕВА-ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ СЪОБРАЗНО С ОТХВЪРЛЕНАТА ЧАСТ ОТ ИСКА.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: